

Indehaver berettiget til af Selskabet at forlange Varerne solgte, hvorefter han har Ret til at blive fyldstgjort for sit Laan igennem det Provenu, der indkommer ved Salget, efter at selvfølgelig først Oplagshuset er dækket for sine Omkostninger.

Det er de Hovedregler, som Forslaget fremsætter med Hensyn til Brugen af Oplagsbeviser og Garantibeviser. Jeg finder dem i det hele klare, simple, og tror, at de ville kunne anvendes i den Form, hvori de her ere foreslaaede. En enkelt Bemærkning skal jeg dog tillade mig at fremkomme med. Der staar i Begyndelsen af § 2: „Den, som oplægger Varerne“ kan for dem fordrø udstedt disse Beviser. Hvis denne Bestemmelse er at forståa saaledes, at kun den, der oplægger Varerne, den første Oplægger alene er berettiget til at faa udleveret Garantibevis, tror jeg ikke, at den er ganske heldig. Det kan meget godt tænkes, at en Mand oplægger Varer og ikke ønsker at rejse Laan paa dem, men kun at sælge dem, saa at han kun faar sit Oplagsbevis, hvorefter han senere sælger Varerne ved Transport af Oplagsbeviset. Køberen staar altsaa med Oplagsbeviset i sin Haand og er fuldstændig Ejer af Varerne. Hvis jeg forstaar Bestemmelsen rigtig, er det Mentingen, at han, den ny Erhverver, den anden eller senere Indehaver af Oplagsbeviset, ikke skal have Adgang til at faae Garantibeviset udfærdiget af Oplagshuset. Jeg ser imidlertid ikke nogen Grund til, at man ikke lige saa vel kan indrømme en anden, tredje eller følgende Indehaver af et Oplagsbevis Ret til den lettere Adgang til at faae Laan ved Udstedelse af Garantibeviser, som man har indrømmet den første.

Jeg berørte kortelig før, at der i England udstedes, i det mindste paa enkelte Steder, to Sorter Beviser, men som have en anden Anvendelse end i Almindelighed paa Kontinentet. I Motiverne er det oplyst, at i Londons Dofter se Salgene ofte paa den Maade, at for Varer, som ere oplagte paa et Oplagshus eller i et Dofthaus, indrømmes der Køberen en bestemt Frist til Betalingen, han skal ikke betale kontant men betale inden en, to Maanedes o. s. v., og i England, hvor den Slags Salg sker, udstedes der saa to Beviser, et, som kaldes „warrant“, som altsaa svarer til Oplags-

beviset, og et andet Bevis, som kaldes „weight note“. Anvendelsen af disse to Beviser er da den, at Oplagsbeviset, „the warrant“, bliver hos Sælgeren, hvorefter Køberen faar udleveret „the weight note“. Køberen har med „weight note“ i sin Haand fuldstændig Ejendomsret over Varen, saa længe indtil Betalingsfristen er udløbet. Naar han inden den Tid vil have Varer udleveret, har han at indløse hos Sælgeren „the warrant“ og med „warrant“ og „weight note“ fremstille sig paa Dofthuset og faa sig Varen udleveret. Hvis derimod Betalingsfristen overskrides, mister weight noten fuldstændig sin Betydning; Ejendomsretten over Varen gaar tilbage til Sælgeren igen, og denne kan da enten overtage Varen igen eller lade den sælge, og gøre sig betalt i Provenuet og for den Difference, der maatte fremkomme, sagjoge Køberen. Der er jo ved denne Ordning den Fordel, at Sælgerne aldrig komme til at lide et Tab ud over Varens Værdi; Varens Værdi er ham altid sikret, enten ved, at han faar den Sum, han har betinget for Varen, eller ved, at han faar det hele Varekvantum tilbage. I Lovforslagets § 10 er der opstillet Regler, som sigte til at gøre den Fremgangsmaade, man der bruger i England, anvendelig ogsaa her. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa at fremstille Fremgangsmaaden. Jeg tror ikke, at den Slags Salg paa resolute Betingelser have nogen Anvendelse eller ville faa nogen synderlig Anvendelse her i en nærmere Fremtid. — Lige saa lidt skal jeg gaa ind paa de Regler, som ere fremstillede i Lovforslaget med Hensyn til Regresrettens Forældelse, om Mortifikation af Beviserne, om Selskabets Ret til forløbs at faa sin Betaling gennem Varerne af Bofhusleje og andre Udgifter, Selskabet har haft. Det er rent juridiske Spørgsmaal, som det ikke tilkommer mig at drøfte. — Forslaget maa i det hele taget siges at være affattet forfattet, skoletagtigt, og det ses af de vidtløftige Motiver, der følge det, at Koncipisten jævnlig har spurgt sig selv, om ikke den eller den pæcielle Bestemmelse skulde optages i Loven, og i Reglen ser man saa af Motiverne, at han er kommet til det Resultat ikke at optage disse Bestemmelser. Jeg tror, at han heri har gjort Ret; thi det maa erindres, at det er om ny Forhold og paa et nyt Øbet, her